

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

1 sönd. efter trettandedagen

”Jesu dop”

Jes 42:1-7

Apg 18:24-19:6

Matt 3:13-17

Ps: 386, 37, 28, 718:3-4

Den här söndagen firar vi Jesu dop. Vi har firat hans födelse, vi har med herdarna skyndat till Betlehem och med de tre vise männen knäböjt vid krubban. Nu gör vi ett hopp fram i tiden. Jesus är omkring 30 år och han står alldeles i början av hans verksamhet. Vi vet inte så mycket om var han höll hus fram till dess. Antagligen har han arbetat på Josefs snickeri.

Nu söker Jesus upp Johannes döparen. Johannes var ju föregångaren, han predikade inte bara omvändelse utan också om en som skulle komma efter honom, en som var större än honom. Själv var hans uppgift bara att bereda marken för denne. Så vad är mer logiskt än att Jesus kommer till honom nu när hans offentliga verksamhet börjar och han ska fortsätta där Johannes slutade?

Alla fyra evangelier talar om denna händelse. Tydligt var det som en bild som etsat sig fast på nathinnan hos lärjungarna. Och nu målar evangelisten denna bild för oss. Vi får den som ett porträtt, eller snarare: som en ikon.

För en ikon är något annat än ett porträtt. Den ger inte bara information om vad som en gång hände. En ikon är som ett fönster mot himlen. När den troende under bön betraktar ikonen, sker också det motsatta: ikonen betraktar betraktaren. Ikonen låter oss möta den bibliska verkligheten. En bild säger mer än tusen ord, och det gäller framförallt ikonen. När vi läser och lyssnar till Guds ord, talar det till oss, men ikonen är som ett förtäta ord, ordet inkarneras i en bild.

I denna ikon ser vi hur Jesus döps av Johannes Döparen. Jesus står mitt i Jordanflodens vatten. Över hans huvud svävar Andens duva och vi ser antydningen till en pratbubbla med Faderns röst från himmelen: Detta är min älskade son, han är min utvalde. Genom Faderns röst, genom duvan och Sonen, ser vi en tydlig bild av Treenigheten.

Och så har vi förstås Johannes som står på stranden och sträcker ut sin arm och ropar: ”Där är Guds lamm som tar bort världens synd!”

Jesu dop är en djup solidarisk handling med oss. Han är Gud som blivit människa. Det gudomliga Ordet omsluts av vattnet, det vatten som han själv har skapat. Skaparen förenar sig med sin skapelse. Nedsänkandet i Jordanflodens vatten blir en bild av hur Sonen stiger ned i vår värld, han låter sig omslutas av det lidande som vi både drabbas av och orsakar. Han blir med-lidande, lider med oss. Det lidande som drabbar honom på korset, som Guds offerlamm. Det var för vår skull som han gjorde detta.

Det finns händelser som blir som noder som knyter ihop flera olika dimensioner. Här har vi en sådan händelse där himmel och jord möts. Himlen öppnade sig och sänkte sig ned till jorden.

Här händer flera saker som vävs samman. Jesus gör låter sig döpas med omvändelsesdopet, trots att han ju var den enda där som inte behövde omvända sig, men han gör det för att identifiera sig med oss. Samtidigt är det Fadern som identifierar sig med Sonen. ”Denne är min älskade son, han är min utvalde”, sa rösten, från den öppnade himlen.

Jesus vilar i sin identitet som Faderns älskade Son. Att Gud är treenig, betyder att kärlek hör till Guds väsen. Fadern älskar Sonen, och Sonen Fadern.

Och han är också utvald, utvald av Fadern att föra ut Guds kärlek till mänskligheten. Genom Jesus kan vi lära känna Gud, när vi lyssnar till honom så lyssnar vi till Gud själv.

Älskad och utvald. De orden är inte bara giltiga för Jesus utan även för andra. Jesu dop har även något att säga om vårt dop. Vid Jesu dop så uppenbarades hela treenigheten och varje kristen är döpt i den treenige Gudens namn. Det som sker i et sådant dop är att Fadern förkunnar sin kärlek för just den människan, eftersom hon är vunnen av Kristus. Om varje barn eller vuxen som döps säger Gud: ”Detta är mitt älskade barn, min utvalda.” Och Anden sänker sig ned och tar sin boning i varje människa som döps, även om det inte sker synligt genom en duva. Dopet är inte bara en symbol, en initiationsrit eller en välkomstceremoni till kyrkan. Det sker något verkligt i dopet. Jesu seger blir vår, Anden blir vår.

”Du är min älskade son” – Jesus visste det och glömde det aldrig. Men vi har kort minne. Vi låter andra röster dränka det Gud säger till oss i dopet. I sorlet och bruset uppfattar vi det inte. Detta är det mest tragiska med oss människor: vi glömmer vilka vi är och vad vi är: älskade och utvalda.

Vår ikon har frusit bilden när Jesus står i vattnet. Flodens vatten är en källa som renar och ger liv som vi sjöng om. Samma vatten som vi döps i.

Efter dopet steg Jesus under den öppna himlen. Himlen öppnade sig ju den där dagen vid floden Jordan. Och sen dess har den förblivit öppen. Himlen är öppen även när vi döps.

När Jesus steg ned till oss på jorden så tog han en bit av himlen med sig ner till oss, och när han steg upp igen till Fadern, så tog han en bit av jorden med sig upp till honom. Och genom dopet så hålls himlen öppen mellan oss och Gud.